

sid! Mitu sõitja tundis kül ne jaamawankri põrutust ja nägi, et wanker mitmes tühis wigaline oli; siiski ei julgend ta sest asjast rääkida. Suurem osa mõistlikumaid mõtles: Tuisulastel saab sest kül; need ei tunne wankri põrutamist, ega märka muud wigadusi. Wõeral maal käinud mees mõtles teistwiisi. Kui ta tüli aega ne jaamawankrite sõitu waikselt oli tähelepannud, wõtis ta nõuaks, jaamaifandatega wankri rataste pärast jónakese rääkida. Ta teadis kül, et jaamaperemehed wankrid ei haka parandama, niisama häästi ka seda, kuida ta nüüd — otsekui erilase pesasse torikades — kõik Tuisulased walguse wasta sõdima kihutas. Siiski pidi etearwatud töö korraks seata. Ta ütles: Mis seiesaadik uendus! salamahtri Tuisulaste seljaga olen toimetanud, seda tahan täna awalikult ülestunnistada. Seep alles keetmata, misga mustlase naha wõiks walgeks uhtuda, — aga katsu me ära!

Ühe! kena suwe pääwa hommikul, kus linnud lepiputes ja tuule õhus laulsid, lilled õhkades õitsesid, mesilased ja liblikad õilme ilul lendasid, pani meie mees hobuse kerge wankri ete ja kihutas teele. Tema sõitis rüf maad, enne kui lähema jaama jõudis. Seal hüüdis ta: „Tulge wälja, isandad! läki täna wõidu sõitma. Ilm on kena, maantee sile ja lai. Teie wankril on nurgelised, mul ümmargused ratad.“ — Jaamaperemees lohkus kül natuke seda jutu kuuldes, kostis: „mina ei mõista, mis teie jut tähendab!“ aga läks siiski sõitma. Jseeneses mõtles ta:

Dot, oot, poisike! kül leiad rahwa naeru oma julgusele palgaks. Kerge wanker weeres ümmarguse ratastega kui tuul siledal teel, ratad ei teinud palju parinad. Postiwanker jooksis rüf maad müttamatta! tema järel. Rahwast juhtus kaunis rohkest wõidusõitu waatama. Mõned ütlesid: „Waata, mis kerge wanker sel mehel on! weikem laps wõiks kartmata seal peal istuda.“ Wankri peremees kostis: „Tulge ligemale, sõbrad! istuge mõned peale, sõitke natuke maad katseks, kül siis seletan teile, kuida wanker on tehtud. Asi on nii hõlpuks, et igaüks teist ühe seesuguse wankri endale wõiks muretseda.“ Need, kes katsuma läinud, küsid wankri peremehe jutu tõeks. Aga enne kui ta mahti sai, wankri ehitamist pikemalt rahwale seletada, jõudis ühe jaama isand, keda uus, kerge wanker ju mitu kord pahandanud, senna. Tema hüüdis wihase ealega: „Tuisulased, ärge laske ennast petta! Se ei ole Tuisula, waid üks Kilpla wanker. Sõitku Kilplased niisuguste wankritega, kuhu naad tahawad! — meil on, Jumal tänatud, kenamad Tuisula kaarikud ja wankrid kõik auusal wanal kombel ehitatud nurgelise ratastega, juhivitsata ja kahetordse telgedega, kuida neid meie maal tarwis lähäb. Selle ne wankri peremees on üks kelm, kes teid wanalt loodud teelt püüab kõrwale elkitada. Ennä! Tehke silmad lahti, mis ma teile näitan! Tema wankril on ühekordsed rummud, peenemad teljed ja kodarad, juhivitsad mõlemal pool aisade kõrwad ja sirgeldatud — ümmargused ratad!“ Nüüd läks rahwal tu-